

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ

ΤΟ
ΛΙΜΑΝΙ ΜΟΥ
ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ

διόπτρα

Τίτλος

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ

Κώστας Κρομμύδας

© Κώστας Κρομμύδας 2026

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Πρώτη ελληνική έκδοση

Μάιος 2026

Επιμέλεια κειμένου

Μαρία Μπανούση

Σχεδιασμός εξωφύλλου

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr

e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0329-0

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική. Για χάρη της μυθοπλασίας έχουν γίνει προσαρμογές τόσο στην αρχιτεκτονική τόπων, αλλά και σε κάποιες τυπικές διαδικασίες που έχουν να κάνουν με τη ναυσιπλοΐα και την παραγωγή της μαστίχας...

A ΜΕΡΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΕΣ...

Για λίγο κλείσε τα μάτια σου.

Πάρε μια βαθιά αναπνοή και άσε τη μνήμη να σε γυρίσει πίσω, εκεί όπου ο ήχος της θάλασσας ήταν προσευχή και λύτρωση. Ανάσυρε από μέσα σου την πρώτη εκείνη στιγμή που ο παφλασμός του νερού σκόρπιζε κάθε σκέψη, σαν να ξέπλενε από πάνω σου το βάρος της μέρας... Κι εσύ, στη σκιά κάτω από το αλμυρίκι –το δικό σου αλμυρίκι– να ριζώνεις πλάι του, να γίνεσαι ένα μαζί του. Στο δέρμα σου κολλημένη η άμμος, στα χέρια σου το αλάτι να τρίβεται γλυκά, και το κεφάλι σου να βρίσκει αποκούμπι στον τραχύ κορμό αυτού του δέντρου, που οι ρίζες του πίνουν την αλμύρα της θάλασσας. Σηκώνεις τα μάτια και βλέπεις τις αχτίδες του ήλιου να σπάνε μέσα από το φύλλωμα, σαν μικρά θραύσματα φωτός. Κι ο άνεμος, όμοιος με απαλή ανάσα, σε γαληνεύει. Νιώθεις πως βρίσκεσαι εκεί όπου πάντα έπρεπε να ήσουν.

Τα κύματα έρχονται και φεύγουν, και η γη σου μεταδίδει τον ρυθμό τους. Φέρνουν μαζί τους ανάπαυση και παίρνουν μακριά ό,τι σε βαραίνει και το αποθέτουν στα απύθμενα βάθη του ωκεανού. Θυμήσου τον γνώριμο ήχο τους πάνω στα βότσαλα, εκείνο το μονότονο τραγούδι που ποτέ δεν είναι το ίδιο. Κάθε φορά, σαν την πρώτη φορά. Σαν ταξίδι σε νηνεμία που τόσο αποζητά η ψυχή σου.

Κι ύστερα, φέρε στον νου σου την άγρια θάλασσα. Τότε που την κοίταζες κι ένιωθες μικρός, ανίσχυρος μπροστά στη μανία της. Κύματα που δεν θα τολμούσες να διασχίσεις, γιατί ήξερες πως θα σε παρασύρουν στον πυθμένα τους. Κι αν έτυχε να βρεθείς σε καράβι τότε, θυμήσου τον τρόπο που σε κυριεύσε. Τον φόβο πως ένα μόνο αγριεμένο κύμα μπορούσε να καταπιεί τα πάντα. Να σου επαληθεύσει πως κι εσύ σε αυτό το απέραντο σύμπαν είσαι ένας μικρός κόκκος άμμου, που πασχίζει να βρει τον δρόμο του. Κι όμως, οι άνθρωποι δεν σταμάτησαν να ταξιδεύουν, πάντα μες στο άγνωστο, πάντα με την επίγνωση πως η φύση κάποιες φορές δεν δίνει προειδοποίηση.

Μιλά ένας μύθος για κάποιο καράβι ακυβέρνητο, που χρόνια βολόδερνε μοναχό στις θάλασσες, χωρίς πλήρωμα, χωρίς καπετάνιο. Κανείς δεν μπόρεσε να το τιθασεύσει. Στοιχειωμένο πλανιόταν, παραδομένο στα ρεύματα, κι όμως ποτέ δεν τσακιζόταν, ποτέ δεν βυθιζόταν. Μονάχα ταξίδευε, πεισματάρικο, σε άγνωστα νερά. Κάπως έτσι δεν μοιάζει και όταν ο έρωτας κυβερνάει το μέσα σου;

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Το όνομά μου είναι Μαγδαληνή, αλλά όλοι με φωνάζουν Μάγδα...

ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΠΡΙΝ. ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗ...

Από το ανοιχτό παράθυρο ακουγόταν η φασαρία από την αγορά της Σιγκαπούρης. Μουσικές ανακατεμένες με τις φωνές των μικροπωλητών που πάσχιζαν να πουλήσουν τηνπραμάτεια τους στους τουρίστες. Μπορεί το μικρό διαμέρισμα που έκλεισα να μην ήταν το καλύτερο, αλλά μόνο κάπου σχετικά απόμερα θα μπορούσαμε να μείνουμε, μακριά από τα πολυσύχναστα ξενοδοχεία, όπου υπήρχε η έστω και μικρή πιθανότητα κάποιος να μας αναγνωρίσει. Πέρα από αυτό όμως, μου άρεσε να νιώθω τον παλμό μιας πόλης μένοντας εκεί όπου κατοικούν οι ντόπιοι. Ήταν η πρώτη φορά που του έκανα έκπληξη. Ενώ του είχα πει πως θα ταξιδέψω για Χίο, πήρα το αεροπλάνο και ήρθα να τον συναντήσω. Δεν θα κατάφερνα τίποτε από όλα αυτά, αν ο ταξιδιωτικός πράκτοράς μας δεν κανόνιζε τα πάντα. Ήταν ξάδερφός του και πραγματικά οι διασυνδέσεις και οι επαφές του έκαναν θαύματα. Ακόμη και τη βίζα μού την έβγαλε μέσα σε λίγες ώρες, έτσι ώστε να καταφέρω να φύγω αμέσως και να μη χάσω ούτε στιγμή από αυτή την απόδραση.

«Θα με πάρεις μαζί σου;» τον ρώτησα με βραχνή φωνή, όσο εκείνος στέγγωνε με την πετσέτα τα μαλλιά του μπροστά στον καθρέφτη της κρεβατοκάμαρας.

Με λοξοκοίταξε και τότε ακούμπησα νωχελικά στην πλάτη του κρεβατιού, περιμένοντας την απόκρισή του. Ξεφυσώντας, πήγε κάτι να πει, αλλά τον πρόλαβα.

«Θα χωθώ μέσα στη βαλίτσα και θα μένω κρυμμένη στην καμπίνα σου να σε περιμένω, μέχρι να τελειώσει η βάρδιά σου...»

«Ξέρεις ότι δεν θέλω και πολύ για να το κάνω... και τότε, Μάγδα, για καιρό δεν θα μπορείς να πας πουθενά...» είπε κουμπώνοντας το λευκό λινό του πουκάμισο.

«Εγώ και η Αλίκη στο ναυτικό...» συμπλήρωσα κάνοντάς τον να γελάσει.

Ο ανεμιστήρας στην οροφή ανάδευε ευχάριστα τον αέρα, δίνοντας μια κάποια ψευδαίσθηση δροσιάς. Βλέποντας την τραγική κατάσταση του κλιματιστικού, φοβηθήκαμε να το ανάψουμε. Διάχυτο στην ατμόσφαιρα και στο κορμί μου το άρωμά του, το οποίο ήταν η αιτία να του μιλήσω την πρώτη φορά...

Τράβηξα το σεντόνι καλύπτοντας τη γύμνια μου και συνέχισα να τον παρατηρώ να στρώνει τα ανακατεμένα του μαλλιά. Αναπόλησα τις όμορφες στιγμές που ζήσαμε τις δύο μέρες που βρεθήκαμε στο λιμάνι αυτής της χώρας. Μπορεί να μην ήμαστε συνέχεια παρέα, γιατί τα καθήκοντα που είχε στο καράβι απαιτούσαν την παρουσία του εκεί, αλλά τα βράδια στην ουσία το έσκαγε και ερχόταν να κοιμηθούμε μαζί. Όσο καταφέρναμε να κοιμηθούμε δηλαδή...

Με τον Φίλιππο είμαστε ζευγάρι εδώ και οκτώ μήνες. Μήνες βασανιστικοί, γιατί δεν περίμενα ποτέ ότι θα μου λείπει τόσο κάθε φορά που έφευγε για ταξίδι. Στην αρχή νόμιζα πως θα είχε μια ξεχωριστή γοητεία να βρισκόμαστε αραιά,

αλλά πλέον ήθελα να περνώ όλο και περισσότερο χρόνο μαζί του. Δεν μου είχε συμβεί ποτέ ξανά να αποζητώ τόσο έναν άντρα. Κι εκείνος όμως είχε τα ίδια συναισθήματα και μου το έδειχνε με κάθε τρόπο. Ακόμη και όταν βρισκόταν στην άλλη άκρη της γης, επικοινωνούσαμε. Έστω με ένα μήνυμα ή μια φωτογραφία. Έπιανα τον εαυτό μου να παρακολουθεί μέσω μιας εφαρμογής το στίγμα του караβιού. Θυμάμαι την ανησυχία που με κυρίευε όταν δεν είχα κάποια απάντηση και σκεφτόμουν τι περνούσαν οι γυναίκες τα παλιά χρόνια, που έκαναν μήνες να μιλήσουν με τους άντρες τους. Είχα να νιώσω τέτοια προσμονή από τότε που ήμουν μικρό κοριτσάκι και ο πατέρας μου ταξίδευε στις θάλασσες. Με τη μητέρα μου τον περιμέναμε να γυρίσει ασφαλής και να τον αγκαλιάσουμε, κι εκείνος πάντα φρόντιζε να μου φέρνει όμορφα δώρα από τα πέρατα του κόσμου. Όπως αυτό το βραχιόλι από λευκόχρυσο που δεν αποχωριζόμουν ποτέ και φορούσα στο δεξί μου χέρι. Πάνω του ήταν ανάγλυφο το όνομά μου και μια μικρή γοργόνα. Έτσι με αποκαλούσε μέχρι την τελευταία του στιγμή...

Ο Φίλιππος γύρισε προς το κρεβάτι και κάθισε δίπλα μου κοιτάζοντάς με στα μάτια. Το βλέμμα του με έκανε να λιώνω κάθε φορά.

«Αναρωτιέμαι από τη μέρα που ήρθες, αλλά δεν σε ρώτησα. Η Φλέσσα δεν θα ενοχληθεί που θα λείπεις απόψε από τη δεξίωση που κάνει στο νησί;»

Εκτός των άλλων δυσκολιών, είχαμε και την ίδια εργοδότη, στην ουσία εκείνη ήταν η βασική αιτία για τη μυστικότητα που κρατούσαμε.

«Δεν υπήρχε περίπτωση να μην έρθω...»

Με κοίταξε κολακευμένος.

«Πώς το απέφυγες;»

«Της είπα ότι έχω να διευθετήσω μια προσωπική υπόθεση και ότι θα πάω στο νησί αργότερα...»

«Και το πίστεψε;»

«Δεν της άφησα και πολλά περιθώρια να ελπίζει. Άλλωστε δουλεύω εξαντλητικά, οπότε στην άδειά μου κάνω ό,τι θέλω. Τουλάχιστον προσπαθώ, γιατί δεν σταματά να ζητά πράγματα. Ο τελευταίος μήνας ήταν εφιαλτικός, ατέλειωτες ώρες στο γραφείο...»

«Ναι, μου τα είπες...» συμπλήρωσε και μου έκανε νόημα να συνεχίσω.

«Νομίζω όμως ότι πιο πολύ την πείραξε που δεν θα είμαι εκεί για να με προξενέψει σε κάποιον από τους ανύπαντρους ή τους χωρισμένους φίλους της... το έχει βάλει σκοπό να με αποκαταστήσει με κάποιον τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερό μου...»

«Ο πιο φτωχός φίλος της πάντως έχει πέντε βαπόρια... κρίμα να χάσεις τέτοια ευκαιρία...»

Αρπάζοντας το μαξιλάρι, τον κοπάνησα και μόλις που πρόλαβε να βάλει τα χέρια του για να προφυλαχτεί.

«Τι ώρα πρέπει να πας στο καράβι;» ρώτησα χαϊδεύοντάς του το πρόσωπο.

Πήρε το χέρι μου φιλώντας απαλά τα δάχτυλά μου.

«Μα εκεί υποτίθεται ότι είμαι...» μου θύμισε το ρίσκο που έπαιρνε απουσιάζοντας τόσες ώρες. Από τη μία μου άρεσε τόσο αυτό που έκανε για μένα, αλλά από την άλλη δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να του δημιουργήσω το παραμικρό πρόβλημα. Κάτι που φοβόμουν ότι θα μπορούσε να συμβεί. Αλλάζοντας ύφος συνέχισε.

«Αν δεν προέκυπτε ένα γραφειοκρατικό θέμα, θα είχαμε φύγει ήδη... Τα χαράματα όμως σαλπάρουμε...»

Έκανα να αντιδράσω, αλλά έγειρε πάνω μου σφυρίζοντας τη γνωστή μελωδία του τραγουδιού *Τα λιμάνια**, φέρνοντας στον νου μου τον στίχο «Το πλοίο θα σαλπάρει για λιμάνια ξένα...». Τι όμορφα που ακουγόταν. Κάθε φορά που το έκανε, κάτι μέσα μου αγαλλίαζε. Καθώς ανασηκώθηκε, αποφάσισα να τον πειράξω.

«Σφυρίζεις χαρμόсуна, σαν να χαίρεσαι που φεύγεις...»

«Μα κι εσύ πετάς σε λίγες ώρες...» αντέκρουσε και με κοίταξε με εκείνο το άγριο και συνάμα τόσο ερωτικό βλέμμα, σαν να ήθελε να με επιπλήξει για αυτό που είπα.

Ένα ελαφρύ αεράκι ανέμισε τις λευκές κουρτίνες πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με φως. Τον παρατηρούσα να φορά το παντελόνι του και χωρίς να το πολυσκεφτώ ξεστόμισα.

«Θα κάνω τόσο καιρό να σε ξαναδώ, γαμώτο...»

Αναστέναξε κουνώντας το κεφάλι.

«Αν η Φλέσσα βρει και άλλα ναύλα μετά τις Ινδίες... ίσως και τρεις μήνες...»

«Εγώ κάνω τον έλεγχο του δρομολογίου σας. Είναι πολύ περίεργο να βλέπω τα συμβόλαια ξέροντας πως εσύ κουμαντάρεις αυτό το πλοίο. Δεν θέλω όμως να σκέφτομαι πως...»

Με διέκοψε. «Εί... τα έχουμε πει αυτά, έτσι δεν είναι;»

Συμφώνησα με ένα νεύμα καθώς ήταν το πρώτο πράγμα που κουβεντιάσαμε όταν συνειδητοποιήσαμε πόσο θέλαμε ο ένας τον άλλο. Ήταν τόσο ξαφνική και παθιασμένη η ένωση μας, που ενώ πίστευα πως δεν θα κρατούσε και θα είχε

* Στίχοι, μουσική Βασίλης Τσιτσάνης. (Σ.τ.Σ.)

την κατάληξη των εφήμερων ερώτων, μέρα τη μέρα γινόταν όλο και πιο δυνατή.

Αλλάζοντας ύφος συνέχισε: «Εκτός αν θέλεις πάλι να μου κάνεις έκπληξη...»

«Ξέρεις ότι είμαι ικανή...»

«Και πολύ καλά μάλιστα...» αποκρίθηκε και την ώρα που περνούσε δίπλα από το κρεβάτι, του άρπαξα το χέρι και τον τράβηξα με δύναμη κοντά μου. Δεν χρειάστηκε πολύ για να συναντηθούν πάλι τα χείλη μας. Απολάμβανα τόσο να του βγάζω τα ρούχα... όπως και τώρα, ξεκινώντας πρώτα από το πουκάμισό του. Η βόλτα μας στην αγορά θα έπαιρνε μια μικρή αναβολή.

Στη Χίο είχε σουρουπώσει για τα καλά και στο αρχοντικό της Πηνελόπης Φλέσσα κατέφθαναν οι τελευταίοι προσκεκλημένοι. Ένα ελικόπτερο απογειωνόταν από το ελικοδρόμιο στην πάνω άκρη του κτήματος, έχοντας αποβιβάσει κάποιους από τους ξεχωριστούς καλεσμένους. Στο πλάτωμα μπροστά από το σπίτι με τους ψηλούς μαντρότοιχους, οι παρκαδόροι δεν προλάβαιναν να παραλαμβάνουν τα αυτοκίνητα και είχε σχηματιστεί μια μικρή ουρά. Και όλα αυτά σε μια από τις πιο ξεχωριστές περιοχές της Χίου. Τον γραφικό Κάμπο. Μεγάλη βραδιά απόψε, όχι μόνο για την οικογένεια, αλλά και για ολόκληρο το νησί. Αυτή η δεξίωση είχε καθιερωθεί πλέον ως θεσμός, καθώς εφοπλιστές και άλλοι Χιώτες επιχειρηματίες έδιναν εδώ το ετήσιο ραντεβού τους. Μόνο την προηγούμενη χρονιά δεν πραγματοποιήθηκε λόγω του σοβαρού ατυχήματος που είχε ο Λυκούργος Φλέσσας. Για πρώτη φορά θα αναλάμβανε εκείνη εξ ολοκλήρου την κεντρική ομιλία. Περιμετρικά της περιφραξης η επιτήρηση ήταν αυστηρή. Μέλη της ασφάλειας είχαν ακροβολιστεί διακριτικά έτσι ώστε να περνούν όσο γίνεται απαρατήρητοι. Στον ουρανό επίσης πετούσε ένα ντρόουν, που επόπτευε τη γύρω περιοχή.

Η Πηνελόπη Φλέσσα, ως οικοδέσποινα, υποδεχόταν τον

καλοντυμένο κόσμο κάτω από τη μεγάλη καμάρα μετά την κεντρική είσοδο του αρχοντικού. Εκείνοι στη συνέχεια ακολουθούσαν τον βοτσαλωτό διάδρομο που οδηγούσε στον προαύλιο χώρο. Ντυμένη με ένα κατακόκκινο, στενό αλλά απλό φόρεμα και με τα φώτα στραμμένα στο σημείο, έλαμπε σαν σταρ του σινεμά. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν πιασμένα πίσω και οι μαυρισμένοι, γυμνοί της ώμοι γυάλιζαν. Είχε αυστηρή όψη συνήθως, αλλά άλλαζε τελείως κάθε φορά που χαμογελούσε. Μπορεί η εταιρεία της, η Nauticore, να κατείχε εξέχουσα θέση παγκοσμίως, αλλά η ίδια παρέμενε απλή και προσιτή κι αυτό φαινόταν στο πώς επικοινωνούσε με τον κόσμο. Μέσα σε μια μέρα ανέλαβε τα ηνία από τον ανήμπορο πλέον πατέρα της, συνεχίζοντας επάξια το σπουδαίο έργο του. Οι επενδύσεις τους είχαν ως αποτέλεσμα να μεγαλώσει και άλλο ο στόλος, καθιστώντας τη ναυτιλιακή μια υπερδύναμη στις θάλασσες.

Μια γυναίκα με μαύρο κοστούμι και ακουστικό στο αφτί την πλησίασε και κάτι της ψιθύρισε. Ήταν η υπεύθυνη ασφαλείας, η Ρεβέκκα, ο άνθρωπος-σκιά της, με μοναδικό της μέλημα να την προστατεύει. Η Πηνελόπη κοίταξε το ρολόι της, την ευχαρίστησε και στη συνέχεια υποδέχτηκε τους τελευταίους που πλησίαζαν στην είσοδο. Το μεγαλοπρεπές σπίτι περιβαλλόταν από ψηλούς πέτρινους τοίχους, οι οποίοι το έκαναν να μοιάζει με απόρθητο κάστρο. Βαμμένοι στο χρώμα της πορφύρας, θύμιζαν εκείνο του ουρανού την ώρα του ηλιοβασιλέματος. Στο βάθος, διάσπαρτα στα βουνά, τρεμόπαιζαν κάτι μικρά καντηλάκια φωτιάς, τα οποία μαρτυρούσαν τις πυρκαγιές που μαίνονταν εδώ και δύο μέρες στην άλλη πλευρά του νησιού. Ευτυχώς, πλέον βρίσκονταν

σε ύφεση και ήταν θέμα ωρών να θέσουν και τις τελευταίες μικρές εστίες υπό έλεγχο. Οι δωρεές της οικογένειας στην τοπική πυροσβεστική υπηρεσία με οχήματα και εξοπλισμό είχαν βοηθήσει κατά πολύ στην καταπολέμησή τους. Για αυτό άλλωστε και δεν ακύρωσε την αποψινή εκδήλωση, καθώς είχε στο μυαλό της να κάνει μια μικρή έκπληξη στους καλεσμένους, αλλά και ένα ακόμη δώρο στον τόπο της.

Λίγο αργότερα, και πριν καθίσουν στις μεγάλες ροτόντες, οι περισσότεροι είχαν σχηματίσει πηγαδάκια πίνοντας τα ποτά που τους σέρβιρε πρόθυμα το προσωπικό. Η Πηνελόπη, περιτριγυρισμένη από μια παρέα αντρών, κουβέντιαζε μαζί τους με ενθουσιασμό, κάνοντάς τους να γελούν με τα αστεία και τα πειράγματά της. Όλοι τους απολάμβαναν παγωμένη σαμπάνια, αλλά εκείνη κρατούσε ένα ποτήρι με ανθρακούχο νερό, πάγο και μια φέτα λεμόνι. Είχε περιορίσει το αλκοόλ και έπινε σπάνια, προτιμώντας κρασιά από το νησί.

«Πώς πάει το SKINOS στα πρώτα του ταξίδια;» τη ρώτησε με σπαστά ελληνικά ο Στιβ, ένας ηλικιωμένος άντρας με εκρού λινό κοστούμι, ο οποίος ήταν επίσης πλοιοκτήτης και ζούσε στην Αμερική.

Εκείνη γεμάτη υπερηφάνεια απάντησε: «Υπέροχα θα έλεγα...»

Ένας άλλος από την παρέα, πιο νέος, τη ρώτησε στα αγγλικά: «Είναι αλήθεια ότι έχει ένα από τα πιο σύγχρονα συστήματα πλοήγησης στον κόσμο;»

«Ναι, έτσι είναι...» απάντησε με καμάρι.

«Και πού ταξιδεύει τώρα;» συνέχισε ο ίδιος.

«Αν δεν κάνω λάθος, σε λίγη ώρα σαλπάρει από Σιγκαπούρη».

«Είσαι απίστευτη, Πηνελόπη...» αναφώνησε εντυπωσιασμένος ο Στιβ και αλλάζοντας ύφος, έσκυψε προς τη μεριά της. «Μη μου πεις ότι γνωρίζεις πού βρίσκονται τα δεκάδες καράβια σου; Εγώ με δυσκολία θυμάμαι ακόμη και πόσα έχουμε αυτή τη στιγμή...»

Εκείνη προτίμησε να μην του απαντήσει και χαμογέλασε ακουμπώντας τον απαλά στον ώμο. Έτρεφε μεγάλο σεβασμό για εκείνους που κατάφεραν από το μηδέν να δημιουργήσουν ναυτιλιακές εταιρείες που διέπρεπαν στο εξωτερικό. Ο Στιβ ήταν ένας από αυτούς, που ξεκίνησε από πολύ μικρός δουλεύοντας αρχικά ως μηχανικός, αλλά στην πορεία, όπως και αρκετοί άλλοι, κατάφερε να αποκτήσει τα πρώτα του καράβια και να εδραιωθεί στον χώρο. Μπορεί οι γιοι του να έτρεχαν πλέον τη δουλειά, αλλά γνώριζε τα πάντα για καθετί που γινόταν στην εταιρεία τους. Ήταν κουμπάρος τους και συγγενής της εκλιπούσης μητέρας της. Η αλήθεια ήταν πως η Πηνελόπη παρακολουθούσε στενά το ταξίδι του μεγαλύτερου της φορτηγού. Αν και οι συνεργάτες της της είχαν προτείνει να μην προβεί σε μια τόσο δαπανηρή επένδυση, εκείνη, μετά την ανάληψη της εταιρείας, κινήθηκε επιθετικά, ανακατεύοντας σημαντικά την τράπουλα στον χώρο των ναυτιλιακών μεταφορών.

Η Ρεβέκκα πλησίασε την παρέα και κοίταξε διακριτικά την αφεντικίνα της. Εκείνη νεύοντας της έδωσε να καταλάβει πως πήρε το μήνυμα και σε λίγο, ζητώντας συγγνώμη από την ομήγυρη, άφησε το ποτήρι της και έκανε να φύγει.

Ο Στιβ την πρόλαβε πιάνοντάς τη από το χέρι.

«Το έχεις κερδίσει αυτό...» της είπε στα αγγλικά και εκείνη, παίρνοντας δύναμη από τα λόγια του, έφυγε προς μια μικρή εξέδρα που είχε στηθεί πάνω στην παλιά στέρνα του

προαύλιου χώρου, ο οποίος ήταν κατάφυτος από πορτοκαλιές και λεμονιές.

Στην περιποποιημένη αυλή βρίσκονταν πάνω από εκατό άτομα. Μόλις η Πηνελόπη πήγε στη θέση της, η μουσική χαμήλωσε και σιγά σιγά όλοι σταμάτησαν να συνομιλούν στρέφοντας προς το μέρος της. Εκείνη με θάρρος πήρε το μικρόφωνο από τη βάση και έκανε ένα βήμα μπροστά. Ο τρόπος που στεκόταν εξέπεμπε ευγένεια και σεβασμό. Στη μικρή παύση που ακολούθησε ακούστηκε αμυδρά ο ήχος ενός ελικοπτέρου, αλλά σύντομα έσβησε. Ένα απαλό αεράκι δρόσισε το πρόσωπό της, δίνοντάς της και την ώθηση να ξεκινήσει χαμογελώντας.

«Θέλω από τα βάθη της ψυχής μου να σας ευχαριστήσω που είστε εδώ. Απόψε νιώθω πως η θάλασσα μας κοιτάζει. Ήρεμη ή φουρτουνιασμένη, μα πάντα αληθινή. Είναι η ίδια που ταξίδεψε την Ελλάδα κουβαλώντας μαζί της την ψυχή της Χίου».

Ένα *μπράβο* ακούστηκε από μια γυναικεία φωνή, αλλά εκείνη συνέχισε.

«Η ναυτιλία για εμάς δεν ήταν ποτέ μόνο πλοία και αριθμοί. Ήταν κυρίως οι άνθρωποι. Ήταν χέρια που δούλεψαν, μάτια που ονειρεύτηκαν, καρδιές που τόλμησαν να χαράξουν πορεία εκεί που δεν υπήρχε. Να πλεύσουν σε αχαρτογράφητα νερά. Από δω ξεκίνησαν άνθρωποι που δεν φοβήθηκαν ούτε την αλμύρα ούτε την απόσταση. Άνθρωποι που άντεξαν μακριά από τους αγαπημένους τους. Που ταξίδεψαν στα πέρατα του κόσμου, αλλά δεν ξέχασαν ποτέ τον τόπο τους. Αυτοί ήταν οι πραγματικοί πρωτοπόροι και αν δεν άνοιγαν δρόμους στις θάλασσες του κόσμου, δεν θα είμαστε εδώ σήμερα».

Στρέφοντας το βλέμμα της σε κάθε σημείο του κήπου, μοίρασε τα λόγια της σαν να απευθυνόταν σε καθέναν ξεχωριστά...

«Ήδη από την αρχαιότητα, η σχέση των Ελλήνων με τη θάλασσα ήταν μια σχέση συνύπαρξης. Αγάπης, αλλά και δέους, θα μπορούσε να πει κανείς. Αυτός ο διττός χαρακτήρας της δημιούργησε τον ναυτικό μας πολιτισμό, ο οποίος έμαθε να την αντιμετωπίζει με σεβασμό. Η θάλασσα, αλλά και η ναυτοσύνη όρισαν τα θεμέλια της ελληνικής ταυτότητας».

Συνεχίζοντας να παρατηρεί τους καλεσμένους, ένα μεγάλο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της.

«Νιώθω μεγάλη ικανοποίηση βλέποντας απόψε εδώ ανθρώπους που τιμούν τη χώρα μας σε κάθε γωνιά της υφελίου. Η Χίος άλλωστε είναι δύο νησιά. Το ένα είναι αυτή η γη που πατάμε και το άλλο αποτελείται από τους Χιώτες απόδημους, σκορπισμένους στον κόσμο...»

Ένα ζεστό χειροκρότημα τη διέκοψε. Περίμενε να καταλαγιάσει ο θόρυβος.

«Το δυσάρεστο γεγονός του τραυματισμού του πατέρα μου με έφερε κάπως απότομα στα ηνία της εταιρείας μας. Και θέλω να σας εξομολογηθώ πως δεν ήταν καθόλου εύκολο να αναλάβω, αλλά και να συνεχίσω το μεγάλο έργο του. Λυπάμαι πολύ που δεν κατάφερε να δει την καθέλκυση ενός από τα μεγαλύτερα φορτηγά πλοία που υπάρχουν και πλέον ανήκει στον στόλο μας. Του SKINOS».

Επικράτησε ενθουσιασμός από κάτω, με χειροκροτήματα και πολλά επιφωνήματα.

«Δικό του όραμα ήταν αυτό το καράβι...» ανέφερε καταβάλλοντας προσπάθεια να ελέγξει τη συγκίνησή της.

Ανασηκώνοντας αποφασιστικά το κεφάλι, κοίταξε κάποιους στα μάτια.

«Θα μου επιτρέψετε σε αυτό το σημείο να πω κάτι ακόμη για αυτά που νιώθω για εκείνον. Στην ψυχή μου κρατώ μια μόνο λέξη... Κόρη. Κόρη ενός αφοσιωμένου πατέρα που σήμερα η υγεία του δεν του επιτρέπει να είναι εδώ. Έχοντας χάσει τη μητέρα μου πολλά χρόνια πριν, εκείνος υπήρξε ο φάρος μου για όλα. Αυτός μου έμαθε ότι πριν από κάθε ταξίδι χρειάζεται σεβασμός, πριν από κάθε λιμάνι χρειάζεται αγάπη, κι ότι πραγματική επιτυχία είναι να γυρίζεις πίσω με καθαρή καρδιά».

Ένα μικρό τρέμουλο στη φωνή φανέρωσε τα συναισθήματά της. Για λίγα δευτερόλεπτα επικράτησε σιγή. Η Πηνελόπη έστρεψε φευγαλέα το κεφάλι στο πλάι και το βλέμμα της σταμάτησε στο στρογγυλό παράθυρο με βιτρό, ψηλά, στον τελευταίο όροφο του σπιτιού. Ήξερε πως εκεί, καθισμένος στο αναπηρικό του αμαξίδιο, βρισκόταν ο πατέρας της κι αναρωτήθηκε αν είχε την ικανότητα να αντιληφθεί κάτι από όσα διαδραματιζόνταν απόψε. Χωρίς να χρονοτριβεί, γύρισε πάλι προς τον κόσμο.

«Το να είσαι ναυτικός δεν είναι απλώς μια δουλειά. Πρόκειται για ένα κάλεσμα. Είναι μια περιπέτεια που κρύβει το κάθε ταξίδι. Η μόνη στιγμή που η μοναξιά σμίγει με την ελευθερία καθώς αρμενίζεις στους ωκεανούς... Γιατί η θάλασσα μας ενώνει όλους».

Αρκετοί από τους καλεσμένους συμφώνησαν. Είχε προβάρει δεκάδες φορές τον αποψινό της λόγο. Απτότητα και γεμάτη αυτοπεποίθηση συνέχισε.

«Και η Ελλάδα, όσο θα έχει ανθρώπους με πάθος και όραμα, θα συνεχίζει να ταξιδεύει. Θα πηγαίνουμε πάντα μακριά, κι ας ξεκινάμε από ένα μικρό νησί στο Αιγαίο».

Το χειροκρότημα αυτή τη φορά ήταν δυνατό κι εκείνη,

φέρνοντας την παλάμη της στην καρδιά, ήταν σαν να τους ευχαριστούσε. Τα μάτια της ήταν υγρά, αλλά δεν είχε σκοπό να αφήσει τη συγκίνηση να εκφραστεί με δάκρυα. Σηκώνοντας το χέρι, ζήτησε ευγενικά πάλι την προσοχή τους. Πράγματι, σε λίγο επικράτησε σιωπή.

«Παραλίγο να ξεχάσω ίσως το πιο σημαντικό για απόψε. Η Χίος μας δοκιμάζεται πάλι από πυρκαγιές που καταστρέφουν τα δάση, αλλά και τα κτήματα με τα μαστιχόδεντρα. Για αυτόν τον λόγο θα δεχτούμε με χαρά τις δωρεές σας για να αποκτήσει το νησί μας άλλα δύο μεγάλα πυροσβεστικά οχήματα, που θα βοηθήσουν τους πυροσβέστες και τους εθελοντές στο δύσκολο έργο τους... Η οικογένειά μας αναλαμβάνει το πενήντα τοις εκατό του κόστους και το υπόλοιπο το περιμένω από εσάς...»

Πολλές φωνές επιβράβευσης ακούστηκαν και ενώ ετοιμαζόταν να κατέβει, παρατήρησε στο βάθος μια μικρή αναταραχή. Άναυδη παρακολουθούσε έναν νεαρό να περνά ανάμεσα από τον κόσμο και να πλησιάζει στην εξέδρα. Κατεβάζοντας το μικρόφωνο, έμεινε να τον κοιτάζει με έκπληξη. Καθώς αυτός ο άντρας ζύγωνε, ένας ψίθυρος πλανιόταν ανάμεσα στους παρευρισκόμενους. Εκείνη ίσα που κατάφερε να αρθρώσει χαμηλόφωνα μια λέξη, σαν να μην ήταν σίγουρη για αυτό που έβλεπε...

«Χριστόφορε...»

Στη Σιγκαπούρη ήταν περασμένα μεσάνυχτα, αλλά η κίνηση και η φασαρία στους δρόμους μαρτυρούσε πως η πόλη κοιμόταν αργά. Πιασμένοι χέρι χέρι, βαδίζαμε στα στενά σοκάκια της Chinatown αφού είχαμε ήδη φάει σε ένα από-μερο τοπικό εστιατόριο. Είχα πολλά χρόνια να αισθανθώ τόσο ανέμελα. Αν και ήμουν μόνο δύο μέρες εδώ, ένιωθα σαν να είχαμε κάνει διακοπές εβδομάδων. Το δύσκολο κομμάτι ήταν πως ενώ ευχόμουν να κρατήσει περισσότερο, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για αυτό. Δεν χόρταινα τις στιγμές μαζί του, αλλά να που κι αυτή μας η συνάντηση έφτασε στο τέλος της. Μόλις έφευγε για να επιβιβαστεί, θα κατευθυνόμουν κι εγώ στο αεροδρόμιο, ώστε να επιστρέψω με την πτήση που είχα κλείσει.

Για μια ακόμη φορά αναστέναξα κάνοντάς τον να χαμογελάσει και να με σφίξει στην αγκαλιά του κοιτώντας τριγύρω. Τα περισσότερα μπαρ ήταν ανοιχτά και άνθρωποι από κάθε γωνιά του πλανήτη δημιουργούσαν ένα μωσαϊκό από φυλές όλου του κόσμου. Ο Φίλιππος συνέχισε να με κρατά χωρίς να μιλά. Ούτε κι εγώ ήθελα να πούμε πολλά τώρα που πλησίαζε η ώρα να τον αποχωριστώ ξανά. Τι ωραία που θα ήταν να μπορούσα να τον πάρω στη Χίο και να περνούσαμε

παρέα όλες τις επόμενες μέρες. Αναρωτιόμουν αν ποτέ θα μας δινόταν η ευκαιρία να του δείξω τον τόπο που τόσο αγαπώ.

Χαμογέλασα με μια γυναίκα η οποία τον κοίταξε με θαυμασμό την ώρα που μας προσπερνούσε σαν να μην υπήρχα εγώ. Είχε μια ιδιαίτερη γοητεία και δεν με πείραζε καθόλου όταν έβλεπα γυναίκες, αλλά και άντρες να τον κοιτάζουν. Ομολογουμένως ήταν ελκυστικός. Κυρίως γιατί δεν κατέβαλε καμία προσπάθεια να το δείξει. Η απλότητά του ήταν αυτή που τον έκανε ακόμη πιο επιθυμητό. Συλλογίστηκα πως αν συνεχίζαμε να είμαστε μαζί, θα έπρεπε να πάρουμε κάποιες αποφάσεις. Κάτι που δεν θα γινόταν καθόλου εύκολα.

Το φορτηγό πλοίο στο οποίο ο Φίλιππος ήταν πλοίαρχος και ανήκε στην εφοπλίστρια Πηνελόπη Φλέσσα έπιασε λιμάνι πριν από τρεις μέρες για να ξεφορτώσει ένα μεγάλο μέρος του φορτίου με σιδηρομετάλλευμα που μετέφερε. Εργαζόμενος ως δικηγόρος και επικεφαλής του νομικού τμήματος στη Nauticore και η εργοδότηριά μου, πριν με προσλάβει, ζήτησε προφορικά ένα και μόνο πράγμα. Όχι ερωτικές σχέσεις με στελέχη της εταιρείας και πελάτες. Υπήρχε κακό προηγούμενο πάνω σε αυτό το θέμα και δεν ήθελε τίποτα να διαταράσσει την ομαλή συνεργασία όσων δούλευαν στον στενό της κύκλο. Μπορεί να ήταν ιδιοκτήτρια δεκάδων караβιών, αλλά γνώριζε τους περισσότερους καπετάνιους με τα μικρά τους ονόματα. Ο Φίλιππος ήταν από τους αγαπημένους της και για αυτό του εμπιστεύτηκε σε τόσο νεαρή ηλικία τη διακυβέρνηση της ναυαρχίδας του στόλου. Πίστευα πως το ενδιαφέρον της για εκείνον

μάλλον ξεπερνούσε την επαγγελματική τους σχέση, αλλά ποτέ δεν ανέφερα το παραμικρό στον Φίλιππο. Ανέλαβε τη διεύθυνση της εταιρείας από τότε που ο πατέρας της, Λυκούργος, τραυματίστηκε σοβαρά μετά από βουτιά, χτυπώντας το κεφάλι σε έναν βράχο. Εξαιτίας αυτού ήταν πλέον καθηλωμένος σε αναπηρικό αμαξίδιο, χωρίς να έχει ιδιαίτερη επικοινωνία με τον κόσμο.

Το SKINOS αποτελούσε το μεγαλύτερο φορτηγό πλοίο που κατείχε Έλληνας πλοιοκτήτης. Εκείνη δεν έχανε την ευκαιρία να περηφανεύεται για το απόκτημά της και το ονόμασε έτσι για να τιμήσει το αγαπημένο μας νησί, τη Χίο. Από κει καταγόταν, τόσο η οικογένειά της, αλλά και η δική μου. Συναντηθήκαμε πρώτη φορά από κοντά στην κηδεία του πατέρα μου πριν από χρόνια και η άκρως δελεαστική της πρόταση με έφερε μόνιμα πάλι πίσω στην Ελλάδα. Ήταν σημαντικό να είσαι επικεφαλής του νομικού τμήματος μιας τόσο μεγάλης εταιρείας και πολλοί ζήλευαν τη θέση μου, αλλά και την εμπιστοσύνη που μου έδειχνε η Φλέσσα. Από την άλλη, δεν μπορούσα να λησμονήσω πως ήταν η μόνη που στάθηκε στον πατέρα μου όταν σταμάτησε να μπαρκάρει και ίδρυσε μια εταιρεία ναυτιλιακών ειδών. Έπεσε όμως έξω όταν ο μεγαλύτερός του πελάτης χρεοκόπησε, αφήνοντάς του ένα δυσβάσταχτο χρέος. Αν δεν υπήρχε η στήριξη της οικογένειάς της, ίσως να είχαμε χάσει το σπίτι και το κτήμα στο νησί. Ο πατέρας της εκτίμησε τη συμβουλή που του είχε δώσει κάποτε ο δικός μου για να αποφύγει τη συνεργασία με έναν απατεώνα. Δεν το ξέχασε ποτέ και όταν χρειάστηκε βοήθεια, ο Φλέσσας ήταν εκεί, παρών, σε αντίθεση με κάποιους που, αν και του χρωστούσαν, έκαναν το κορόιδο...

«Πού ταξιδεύεις;» ρώτησε σκουντώντας με τρυφερά.

«Τώρα πουθενά. Αλλά θα ήθελα τόσο να το έκανα με εσένα... να φύγουμε και να περάσουμε μαζί το υπόλοιπο καλοκαίρι...» Ένωσα πως κάτι πήγε να πει, αλλά μετάνιωσε. Έκανα το ίδιο πολλές φορές, μιας και δεν είχε νόημα να λέμε βαρύγδουπα λόγια που συνήθως έκρυβαν υποσχέσεις. Από αυτές που δίνεις όταν σε κυβερνά ένα συναίσθημα, αλλά δεν τις κάνεις πράξη ποτέ.

«Πόσο θα ήθελα να σαλπάρουμε με ένα ιστιοπλοϊκό κάποτε και να ξεχάσουν όλοι πως υπάρχουμε...» είπε με απαλή φωνή και κρατήθηκα, γιατί αυτό που βγήκε από τα χείλη του ήταν η πιο τρελή μου επιθυμία. Να γυρίσω τις θάλασσες με ένα σκάφος...

Σε λίγο φτάσαμε σε μια πλατεία, όπου στο βάθος ξεπρόβαλε ένα μεγάλο, εντυπωσιακό κτίριο που αποτελείτο από τρεις πανύψηλους πύργους και έμοιαζε με διαστημική βάση.

«Πανέμορφο είναι...»

«Κάποια στιγμή ίσως μείνουμε εκεί...» αποκρίθηκε κοιτώντας το με θαυμασμό.

Απέφυγα να σχολιάσω γιατί αυτή η ευχή του μου φάνηκε πολύ μακρινή.

«Αυτό είναι το Marina Bay Sands», είπε με ενθουσιασμό. «Ένα από τα πιο εμβληματικά και εντυπωσιακά συγκροτήματα ξενοδοχείων στον κόσμο».

«Όλα τα ξέρεις βλέπω...»

«Μα είναι ένα αρχιτεκτονικό θαύμα. Στην κορυφή η κατασκευή θυμίζει πλοίο», έδειξε με το χέρι του. Ο μελετημένος φωτισμός του έδινε μια ξεχωριστή λάμψη μέσα στη νύχτα και πράγματι αυτό που έβλεπα θύμιζε την πλήρη

ενός μεγάλου караβιού, λες και ένα θεϊκό χέρι το τοποθέτησε εκεί ψηλά.

«Α τώρα κατάλαβα γιατί γνωρίζεις τόσο πολλά για αυτό...»

Γελάσαμε και τότε ήταν που άκουσα το τηλέφωνό μου να χτυπά. Το έβγαλα από την τσάντα μου και με έκπληξη διαπίστωσα πως είχα μήνυμα από τη Ρεβέκκα, με την οποία διατηρούσα πολύ καλή σχέση. Παραξενεύτηκα και ταυτόχρονα ανησύχησα μήπως έπαθε κάτι η Πηνελόπη. Σταμάτησα απότομα μόλις αντίκρισα το φωτογραφικό στιγμιότυπο που μου είχε στείλει από τη δεξίωση στη Χίο.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Φίλιππος μιας και είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Στην αρχή δυσκολεύτηκα να αναγνωρίσω το πρόσωπο στη φωτογραφία, αλλά το μήνυμά της που ακολούθησε ξεκαθάρισε τα πράγματα.

«Για την ώρα ναι...» είπα διστακτικά δείχνοντάς του την οθόνη και συνέχισα. «Αυτός είναι ο γιος της Πηνελόπης και πριν από λίγη ώρα εμφανίστηκε στο σπίτι τους στη Χίο...»

«Δεν ήξερα πως έχει γιο...»

«Ναι, έχει...»

«Και γιατί είναι περίεργο που πήγε;»

«Ας πούμε ότι δεν έχουν και τις καλύτερες σχέσεις και είναι παράξενο που βρέθηκε εκεί. Ειδικά σήμερα...»

«Τον γνωρίζεις;»

«Ναι, αν και μικρότερος, κάναμε παρέα για αρκετό καιρό στο Λονδίνο που είχε έρθει για τις σπουδές του...»

«Μόνο παρέα ή;» ρώτησε με πονηρό ύφος.

«Δεν είπαμε ότι δεν θα μιλάμε για το παρελθόν;» απάντησα παιχνιδιάρικα, θέλοντας να αλλάξω κουβέντα.

Όσο και αν τον εμπιστευόμουν, έπρεπε να είμαι

προσεκτική διότι γνώριζα μυστικά της οικογένειας, αλλά δεν μπορούσα να τα αποκαλύψω σε κανέναν. Η Πηνελόπη, πέρα από τα νομικά της εταιρείας, ζητούσε συχνά τη συμβουλή μου και σε πιο ευαίσθητα ζητήματα που είχαν να κάνουν με τα προσωπικά της, αλλά και τις υποθέσεις της τεράστιας περιουσίας που κατείχε.

Έβαλα το κινητό στο αθόρυβο και το πέταξα στην τσάντα. Δεν ήθελα να χάσουμε τον χρόνο μας μιλώντας για άλλους. Όταν αναχωρούσε, θα είχα άπλετο χρόνο να μάθω περισσότερα.

«Ας μην ασχολούμαστε τώρα με αυτά... Έχουμε λίγα λεπτά ακόμη μαζί», είπα και τον τράβηξα απέναντί μου. Πριν μιλήσω με πρόλαβε.

«Ξέρεις πόσο χαρούμενος είμαι που ήρθες;»

«Περισσότερο από μένα αποκλείεται...» του απάντησα χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά απαλά. «Θέλω να μου υποσχεθείς πως αν κάποτε ξεθυμάνουν τα συναισθήματά σου ή απλώς βαρεθείς, θα μου το πεις. Ξέρω πως με όλες τις δυσκολίες που υπάρχουν είναι εύκολο να αλλάξει αυτό που έχουμε».

Έκανα μια παύση κοιτάζοντάς τον.

«Όλη μου τη ζωή ήθελα να γίνω ναυτικός. Να ταξιδεύω στον κόσμο και να τον ανακαλύπτω... αυτή η μοναδική αίσθηση που έχω πάντα όταν είμαι μέσα στο απέραντο της θάλασσας με γαληνεύει...»

Σταμάτησε σαν να προσπαθούσε να βρει τις επόμενες λέξεις. Άρπαξα τότε την ευκαιρία να πω.

«Είναι πολύ ωραίο που νιώθεις έτσι. Λίγοι άνθρωποι αγαπούν όσο εσύ τη δουλειά τους...»

Σαν να μην άκουσε αυτό που είπα, συνέχισε.

«Από τότε που σε γνώρισα, το σώμα μου ταξιδεύει στη θάλασσα, αλλά το μυαλό μου σε εσένα». Σταμάτησε για μια στιγμή πιάνοντας αμήχανα το κεφάλι του. «Θα προσπαθήσω να σ' το εξηγήσω όσο πιο απλά μπορώ, γιατί για μένα είναι ξεκάθαρο». Ξεροκατάπιε. «Ξέρω πως θα σου φανεί περίεργο, αλλά...»

«Αλλά;» τον ρώτησα τρυφερά για να τον βοηθήσω να ολοκληρώσει τη σκέψη του.

«Νιώθω πως είσαι το λιμάνι που πάντα έψαχνα...»

Αν δεν τον είχα μπροστά μου βλέποντας το πώς με κοίταζε, δεν θα πίστευα τα λόγια του. Μην μπορώντας να αρθρώσω το παραμικρό, απέμεινα σιωπηλή. Σφίγγοντας τα χείλη, τραβήχτηκε πίσω σαν να μετάνιωσε.

«Μάλλον δεν έπρεπε να το πω αυτό...»

Δεν τον άφησα να απομακρυνθεί. Τον άρπαξα και τον φίλησα κολλώντας πάνω του. Αφού μείναμε για αρκετή ώρα έτσι, αποτραβήχτηκα.

«Είναι ό,τι πιο όμορφο έχω ακούσει στη ζωή μου...»

«Δεν θυμάμαι αν έχω ξαναπεί κάτι ανάλογο, αλλά είμαι σίγουρος πως δεν θα το εννοούσα ποτέ όσο τώρα. Δεν βλέπω λοιπόν να ξεθυμαίνει τίποτα. Μάλλον το αντίθετο».

Ήταν τόσο αναπάντεχο όλο αυτό, που μου φαινόταν σαν να μην το ζω. Ο Φίλιππος ήρθε στη ζωή μου σε μια περίοδο που είχα αρχίσει να απελπίζομαι με τις επιφανειακές και ρηχές σχέσεις που είχα πριν από αυτόν.

Ο ήχος από το φουγάρο ενός πλοίου μας υπενθύμισε πως ο χρόνος μας σωνόταν. Πόσο βασανιστικά θα κυλούσαν οι μέρες και οι μήνες μέχρι να ξανασιμίζουμε. Ξαφνικά ταυτίστηκα με τις ιστορίες των γυναικών από παλιά που περιμέναν καρτερικά, ακόμη και για χρόνια, τους δικούς τους

ανθρώπους. Θέλοντας να αλλάξω διάθεση, τον παρέσυρα για να συνεχίσουμε το περπάτημα.

«Οπότε επιστρέφεις Αθήνα και μετά πας Χίο, σωστά;»

«Ναι, ακριβώς...» αποκρίθηκα μελαγχολικά.

«Και θα συναντήσεις την αφεντικίνα μας;»

«Της έχω πει ότι θα την καλέσω μόλις πάω στο νησί, αλλά νομίζω πως χρειάζομαι λίγη αποτοξίνωση από ό,τι θυμίζει δουλειά...»

«Να ήξερες πόσο λαχταρώ να έρθω μαζί σου...» Κοιταχτήκαμε πάλι και κατάλαβα πόσο άβολο ήταν και για εκείνον. Όχι ότι υπό τις παρούσες συνθήκες θα μπορούσε να εμφανιστεί στη Χίο. Προσπάθησα να ελαφρύνω το κλίμα.

«Είναι ώρα να ασχοληθώ επίσης με το περιβόλι, γιατί πρέπει να γίνουν κάποιες επισκευές».

«Ναι, θυμάμαι τις φωτογραφίες του σπιτιού και της περιοχής που μου έστειλες... πώς λένε τον παλιό ναυτικό που το προσέχει;»

«Ο καπετάν Δήμος, αλλά έχει μεγαλώσει και θέλει βοήθεια. Είναι ο ανεστάτης, ο επιστάτης δηλαδή, έτσι τον λέμε στο νησί...»

«Μου έχεις πει τόσα για αυτόν τον άνθρωπο. Πολύ θα ήθελα να τον γνωρίσω κάποτε...» είπε με πραγματικό ενδιαφέρον.

Ούτε αυτή τη φορά άφησα το συναίσθημά μου να εκφραστεί και συνέχισα.

«Εκτός των άλλων λοιπόν, θέλω να δω τι ζημιά έκανε η φωτιά στο κτήμα μας με τα μαστιχόδεντρα...»

«Είδα πως σχεδόν τις έσβησαν...»

«Το ελπίζω...» αναστέναξα γιατί κάθε καλοκαίρι ζούσα με αυτή την αγωνία.

«Σε ευχαριστώ για όλα αυτά τα καλούδια που μου έφερες πάντως... θα τα τιμήσω στο ταξίδι...»

Η αμηχανία ήταν διάχυτη ανάμεσά μας.

«Ό,τι σου έφερα το φτιάχνει η φίλη μου η Λένια στο νησί...»

«Τι ωραίο όνομα! Είστε συνέταιροι, σωστά;»

«Όχι ακριβώς. Την έχω βοηθήσει λίγο για να ξεκινήσει. Έχει κάνει όμως εξαιρετική δουλειά και τώρα απομένει να βρει τρόπο να τα προωθήσει...»

«Καλά έκανες τότε...»

«Το λικέρ μαστίχας που παράγει είναι το καλύτερο στον κόσμο».

«Για να το λες... τα ζηλεύω όλα αυτά και νομίζω πως σύντομα πρέπει να με ξεναγήσεις στον τόπο σου...»

«Ελπίζω να μην αργήσει...» είπα με μια κρυφή επιθυμία να συμβεί.

«Να βρούμε ημερομηνίες;» με ρώτησε παιχνιδιάρικα.

«Καλά, κορόιδευε εσύ, αλλά έτσι όπως είναι η κατάσταση, άμα έρθεις, θα πρέπει να σε κρύψω ή στο κελάρι του σπιτιού ή να...» Πριν το ξεστομίσω, μετάνιωσα.

«Ή να σε ζητήσω σε γάμο...» είπε με αστείο ύφος.

Είχαμε κουβεντιάσει για το θέμα και του είχα εξηγήσει ότι δεν είμαι υπέρ του γάμου και του τρόπου που οι άνθρωποι συνήθιζαν να ενώνουν τις ζωές τους.

«Προτιμώ να σου πάρω μια περούκα και να σε λανσάρω για φίλη μου...» είπα γελώντας, χωμένη στην αγκαλιά του.

Είχαμε φτάσει κοντά σε μια πιάτσα ταξί και τότε σταμάτησε απότομα. Με προσπέρασε κοιτώντας με πονηρά. Μου έπιασε και τα δύο χέρια και αργά γονάτισε. Σάστισα και ταυτόχρονα ανατρίχιασα. Όχι, δεν μπορούσε να συμβαίνει αυτό

που φανταζόμουν. Η καρδιά μου κόντευε να πεταχτεί έξω. Για λίγο έμεινε να με κοιτάζει, σαν να προσπαθούσε να με ψυχολογήσει. Κάτι πήγα να πω, αλλά η φωνή μου πνίγηκε και δεν κατάφερα να αρθρώσω το παραμικρό. Από τη μια ήθελα να τον σταματήσω, αλλά κάτι με κρατούσε. Οι λίγες στιγμές σιωπής που ακολούθησαν ήταν από τις πιο αγωνιώδεις της ζωής μου. Δεν ήξερα αν έπρεπε να τον αφήσω να συνεχίσει ή να τον προλάβω πριν κάνει αυτό που προφανώς είχε σχεδιάσει.